

ספורת
הש"ס

מי שהפך פרק שני מועד קטן יב

עין ששפט
טר מצוה

יא א מ"י פ"ו ס"ו ס"א
שבת ה"ל די פ"ט
א"ח ס"ו רמז ס"ט פ"ח
יב ב מ"י פ"ו ס"ו ס"א
י"ט הלכה כה פ"ט
ס"ו ס"ו תקנת ס"ט פ"ב
יג ג פ"ט פ"ט ס"ו ס"א
תקנת ס"ט פ"ח
יד ד מ"י ס"ו ס"ט פ"ט
ס"ו ס"ו תקנת ס"ט פ"ב
טו ה מ"י ס"ו ס"ו ס"א
ט"ו ס"ו ס"ו ס"ו ס"א
טז ו מ"י ס"ו ס"ו ס"א
ט"ז ס"ו ס"ו ס"ו ס"א
יח ח מ"י ס"ו ס"ו ס"א
י"ח ס"ו ס"ו ס"ו ס"א
י"ט ס"ו ס"ו ס"ו ס"א
כ א מ"י פ"ו ס"ו ס"א
כ"א ס"ו ס"ו ס"ו ס"א
כ"ב ב מ"י פ"ו ס"ו ס"א
כ"ב ס"ו ס"ו ס"ו ס"א
כ"ג ג מ"י פ"ו ס"ו ס"א
כ"ג ס"ו ס"ו ס"ו ס"א
כ"ד ד מ"י פ"ו ס"ו ס"א
כ"ד ס"ו ס"ו ס"ו ס"א

אמר ששאל מקבלי קיבולת בתוך החתום. הא דשריק כלים לכונס נכרי פירש בקונט' דלא תיגבר שהא של ישראל ור' יעקב לא היה מחלק ואומר דשרי במועד וגם בשבת דהא ריחים של מים איכא השמעת קול ושריק בפ"ק דשבת (דף י"ז ופ"ט) ובפ"ק דפ"ו (דף כ"א: ופ"ט) שריק להשכיר שדה לנכרי משום דאריסותיה קטנדי וכ"ש קבלת שאין הכית מהעלה נכך אלא תמחר לעשות ואע"ג דר' שמעון בן אלעזר פליג מסתמא הלכה כר' שמעון בן גמליאל דקא אהר הכהן מרחץ במטנה משמע הא שדה שרי כדדייק ההם ותניא בפ"ק דשבת (דף י"ז) גבי ספינה פוסק עמו על מנה לשבות ואיט שבת אלא אין הגכרי מניה לעשות קבלתו כשכיל ישראל ואיכא מאן דאמר אפי' לפסוק אין לריך ובשמעתין דאמר ששאל מפרש רביט יעקב כלותו פירוש שמעמדין כולו שמעתתא בחבל וכדכר שישא דאמר (לפני י"א): דברים המותרים בתש"מ אסורין בימי אבול דהו דאורייתא או בעין דאורייתא אבל במועד הקילו וכ"ש שיש להקל בשבת דלא חיישינן כל כך דלא ליולו ביה ור"מ כיון דבאבולות איורי שמואל הכי קאמר וכי ליכא מחא דמיקרבא להם (ג) לא אמרן אלא בשבתות וימים טובים דלא שכיח דאורייתא מחא דאורייתא אבל במועד אסור ונריך עיון: **דבריו** רבי יוסי. בשמן (ד) תניא מילתא דר' יודה ברישא וכיון דתתחיל מילתא דרבי יוסי מסיים לה וגף ביון לא ידענא אי אבד אי לחביט קאי מיהו לכאורה לחביט קאי דשיך בה מגופה ומדקתני בה זולף וגומר משמע דאבד קאי דלחביט לא שייך משמע דגף אחרי כן וגם עושין לו לישודן משמע דקאי אבד ולית ליה זולף וגומר דלחביט לא שייך לימודין דסני בטיסו קטן: **מכניס**

מקבלי קיבולת בתוך החתום אסור. ליתן מלאכה לנכרי נקיבלת כי עבדי ליה בשבתא דידעי כולי עלמא ואמרי היום בשבת יב ליה והא דשרי בית הלל בפ"ק דשבת (ד' י"ז) ליתן כלים לכונס בע"ש עם תשיכה ואפי' בתוך החתום משום דכביסה נכרי מירי דלא מייגבר וליכא חשדא אבל מירי דמייגבר בתוך החתום אסור משום חשדא: אבל אי איכא מחא דמיקרבא להם: איתן פועלים נכרים אסורים דאיתו ידעי דהני נכרים עבדי ליה מלאכה ואמרי בשבתא יב לאו: אסור. דאורייתא היום יבטוליה: סווייה הוא מסייע בתיבנא. סהיה טתן להם חבן למלאכה דהואיל והוא מסייע בהדייהו אסור: אבונגרי. מסדרי שולמנות: למיעבד עבדיתייהו. אם נשכר השלקן שרי לתקני: שרשווי. ריח בעלמא כרי סעודתם דקא אכלי בהדייהו ולא קא חביב מלאכה: מקבלין קיבולת. נותנה לנכרי לעשותה אחר המועד: אין מרביעין בראה. משום דעבדי מלאכה בחולו של מועד: אין מרביעין. אין לחזון בהמה ומביאין עליה זכר: בנכור. דקעביד ביה מלאכה וכסובי (דברים טו) לא העטר בנכור שורך: לבקרות. מקום שיש שם בהמות והיא רובעת מענמה: מדיירין. מכניסין בהמה לשדה כדי שיואלו וכל ומזבלין השדה: אין מסייעין אותן. לבהמה לבא בשדה או אם נכרים הם אין מסייעין להם להביען ממקום למקום כדי שתוכל כל השדה אפילו בבאין משלמם: לנער. לשמור כגון אם נכרים הם: שכיר שבת. ששכרו כל השטע לדייר שדהו: שכוב. שמיטה: מסייעין. כאילו של נכרים הוא: היץ ועושה נכרי בשבת וי"ט ומסייעין במועד. דלא ערס מלאכה כלומר יטלין לסייע לאותו שכיר לדייר: ומוסרין לו חושה אחד לנער לאט. שמדיירין אותה הואיל ואיט שכיר לשבת מושם: רבי אומר בשבת בטובה. אם רולה שום אדם לסייע לאותו שכיר בטובה עושה כלומר כהגם ולא בשכר: **מתני'** בתוך הכור. שלפני הגם אותו כלי שטיין טפל בו מן הגה קרוי כור: זולף וגומר כדרכו. כלומר מריק אותו בחביט וגף החביט במגופה גמורה: עושה לו למודים. איט יטול לגוף כדרכו אלא שיחפס (ג) הייט לימודין בשביל שלא ימותין שאם איט כותמו מחמין: **גמ'** ולריכא. לומר כהריווה בשני כבי דמהגי' דמשחא דהמגרא ר' יוסי אומר זולף טו': כההיא. רישא דמתניתין: קאמר רבי יוסי. זולף כדרטו: דמשחא. יקר ואיכא פסידא יתירא: מודה ליה לר' יהודה. דאיט זולף וגף ממש אלא עושה לימודים עראי: דלא כר' יוסי. דאמר גומר כדרטו ואיט לריך שטי: למישע. לגוף החביט: סיני. (" רב יוסף: הלכה כר' יוסי. דגף כדרטו: בר שית סאוי ושייע מבר תמני ולא שייע. כלומר יפה שבר מונף שמחויק ששה סאין מסכר שהוא בפלי גדול שמחויק שמונה סאין: כהלכות שתיים. דלמריק (פלין דף ד') היכא דלחזיק לחזיק למדין זו מזו. דאימא כשם שזו מותרת כך זו מותרת ולא לחזיק כי הכי דלחזיק כהאי מחויק כהאי אלא לא ילפי הכי מהכי: מר. דאמר זופתין חביטא חייט לפסידא ובתניתא איכא פסידא יתירא אי לא זופתין לה מאיס דנפיש יינא ובכותא ליכא פסידא יתירא כחא כלי קטן: מר. דאמר זופתין לכחא דחייט לטירחא יתירא ובכחא ליכא טירחא יתירא: (* נרכות סו. סדריה יד.

רבינו חננאל

אמר שמואל מקבלי קיבולת בתוך החתום אסור. ליתן מלאכה לנכרי נקיבלת כי עבדי ליה בשבתא דידעי כולי עלמא ואמרי היום בשבת יב ליה והא דשרי בית הלל בפ"ק דשבת (ד' י"ז) ליתן כלים לכונס בע"ש עם תשיכה ואפי' בתוך החתום משום דכביסה נכרי מירי דלא מייגבר וליכא חשדא אבל מירי דמייגבר בתוך החתום אסור משום חשדא: אבל אי איכא מחא דמיקרבא להם: איתן פועלים נכרים אסורים דאיתו ידעי דהני נכרים עבדי ליה מלאכה ואמרי בשבתא יב לאו: אסור. דאורייתא היום יבטוליה: סווייה הוא מסייע בתיבנא. סהיה טתן להם חבן למלאכה דהואיל והוא מסייע בהדייהו אסור: אבונגרי. מסדרי שולמנות: למיעבד עבדיתייהו. אם נשכר השלקן שרי לתקני: שרשווי. ריח בעלמא כרי סעודתם דקא אכלי בהדייהו ולא קא חביב מלאכה: מקבלין קיבולת. נותנה לנכרי לעשותה אחר המועד: אין מרביעין בראה. משום דעבדי מלאכה בחולו של מועד: אין מרביעין. אין לחזון בהמה ומביאין עליה זכר: בנכור. דקעביד ביה מלאכה וכסובי (דברים טו) לא העטר בנכור שורך: לבקרות. מקום שיש שם בהמות והיא רובעת מענמה: מדיירין. מכניסין בהמה לשדה כדי שיואלו וכל ומזבלין השדה: אין מסייעין אותן. להביען ממקום למקום כדי שתוכל כל השדה אפילו בבאין משלמם: לנער. לשמור כגון אם נכרים הם: שכיר שבת. ששכרו כל השטע לדייר שדהו: שכוב. שמיטה: מסייעין. כאילו של נכרים הוא: היץ ועושה נכרי בשבת וי"ט ומסייעין במועד. דלא ערס מלאכה כלומר יטלין לסייע לאותו שכיר לדייר: ומוסרין לו חושה אחד לנער לאט. שמדיירין אותה הואיל ואיט שכיר לשבת מושם: רבי אומר בשבת בטובה. אם רולה שום אדם לסייע לאותו שכיר בטובה עושה כלומר כהגם ולא בשכר: **מתני'** בתוך הכור. שלפני הגם אותו כלי שטיין טפל בו מן הגה קרוי כור: זולף וגומר כדרכו. כלומר מריק אותו בחביט וגף החביט במגופה גמורה: עושה לו למודים. איט יטול לגוף כדרכו אלא שיחפס (ג) הייט לימודין בשביל שלא ימותין שאם איט כותמו מחמין: **גמ'** ולריכא. לומר כהריווה בשני כבי דמהגי' דמשחא דהמגרא ר' יוסי אומר זולף טו': כההיא. רישא דמתניתין: קאמר רבי יוסי. זולף כדרטו: דמשחא. יקר ואיכא פסידא יתירא: מודה ליה לר' יהודה. דאיט זולף וגף ממש אלא עושה לימודים עראי: דלא כר' יוסי. דאמר גומר כדרטו ואיט לריך שטי: למישע. לגוף החביט: סיני. (" רב יוסף: הלכה כר' יוסי. דגף כדרטו: בר שית סאוי ושייע מבר תמני ולא שייע. כלומר יפה שבר מונף שמחויק ששה סאין מסכר שהוא בפלי גדול שמחויק שמונה סאין: כהלכות שתיים. דלמריק (פלין דף ד') היכא דלחזיק לחזיק למדין זו מזו. דאימא כשם שזו מותרת כך זו מותרת ולא לחזיק כי הכי דלחזיק כהאי מחויק כהאי אלא לא ילפי הכי מהכי: מר. דאמר זופתין חביטא חייט לפסידא ובתניתא איכא פסידא יתירא אי לא זופתין לה מאיס דנפיש יינא ובכותא ליכא פסידא יתירא כחא כלי קטן: מר. דאמר זופתין לכחא דחייט לטירחא יתירא ובכחא ליכא טירחא יתירא: (* נרכות סו. סדריה יד.

הגהות הגר"א
[א] נמי' שכיר שטע מסייעין אותן. ומה שדמם לנדר ס"א ושופה טו' נחמין: [ב] שם ר' אומר בשבת נכרים. ר"כ ס"ו דקאי אריכא כלית שכיר שבת ובכחא מלליק מותר במועד אפי' טתן לו שכר לחביט וכספא שכר שבת מסייעין טו' דקא במועד לנדר ומוסרין לו שמה לנדר אף בשכר (ש"י מ"ח) [פ"ט] (פ"ט) [ש"ט] אלא כהגמ"ש משרש לחביטא (וכיכר ט"ט) לכן הכא שבת וי"ט דכיל דמסס ככל פנין אסור ובמועד טו' אף לנכור מותר (ועמ"ס רכ"ט כ"א"ס ס"ו תקל"ז):
[א] נמי' רב חמא ארסא איכא דאסור דהו נמי לא על בהמה אפרגא. ואע"ג דאמר שמואל כי תאי בונא שרי ארס חשבו כהני איכא דאסורי עבדין סייע בהדייהו בתיבנא רב חמא שרא לאכונורי דבי ריש גלותא לסייער ליתן עבדיהו כהני דהוסידי אפי' רבין דלא אגרא שקל' שרשווי הוא ושרשווי לוי כגון דורון הוא ושרי: ת"ר פסקילין קיבולת בסויער לעשותה לאחר המועד ובלבד שלא ישיקול ויטול וימיר ויטול ויטנה כדרך שמוא עושה בחול וכן אינו נותן בקיבולת לנכרי במועד. כללו של דבר כל דבר שמועד לו לעשותו אפי' לנכרי וששה וכל שאינו מותר לעשותו אינו אסור לנכרי וששה: ת"ר אין מדיירין בחולו של מועד פ"ו מכניסין בהמה בחולו כיון שיטול וכלן אבל השדות והאילנות ואם באו מאילנות מותר אבל אין מסייעין הדיעום גליון הש"ס גמ' וכל אפיט ששה איט אומר. פ"ין נכרס דף ג' ע"א ה"ס ד"ס אכל סה"ל: Copyright (c) www.daf.com